

Η ΑΚΡΙΔΑ

Ο ΛΑ τὰ κακὰ τοῦ κόσμου εἶχαν πέσῃ ἐκείνῃ τῇ χρονίᾳ στὸ χωριό μας. Ἐδρεχεν σάν ἦταν ἡ σταψίδες στ' ἀλώνια κ' ἔφην ὁ ἥλιος τῇ γῇ, σάν ἦταν γιὰ νὰ σπείρουμε. Σκουλήκια, περονόσπορος, τοκογλύφοι, φτώχεια, γκρίνια, ὅλα εἶχαν δώσῃ συνέντευξι στὸ χωριό μας. Καὶ στὸ τέλος, γιὰ νὰ μὴ μᾶς λείψῃ τίποτε, μᾶς ἤρθε κ' ἡ ἀκριδα. Δηλαδή, δὲν μᾶς ἤρθε, ἀλλὰ τὴν ἐγέννησε ὁ τόπος μας. Ἦταν ντόπια. Τὸ περασμένο καλοκαίρι μᾶς εἶχαν ἔρθῃ λίγες κι' ὅταν μὲ τὸ πρῶτο κρύο ξεπάγιασαν, μᾶς ἄφησαν κληρονομιά τ' αὐτὰ τους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὴν ἀνοίξι ἐγένισεν ὁ τόπος μας ἀκριδες. Κ' ἔπρεπε νὰ τῆς ξεπαστρέψωμε ὅσο ἦσαν μικρές· ἀλλοιῶς, θὰ μᾶς ἐβγαζαν τὰ μάτια. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν ἀκατόρθωτο· μὲ λίγο ἀκάθαρτο πετρέλαιο δὲν θᾶμενεν οὔτε μιά.

Τὴν Κυριακὴ λοιπόν, ὅταν σχόλασε ἡ ἐκκλησιὰ καὶ καθόμαστε ὅλοι ἔξω στὸ πεζοῦλι περιμένοντες τὰ κόλλυθα, γιατί ἦταν μνημόσυνο, εἶπα στοὺς γεροντότερους:

— Δὲν πρέπει νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια, πρέπει νὰ πολεμήσουμε τὸ κακὸ ποῦ μᾶς ἤρθε. Πρέπει νὰ μαζέψωμε ἀπ' ὅλο τὸ χωριὸ χρήματα — δὲν χρειάζονται καὶ πολλὰ — ν' ἀγοράσουμε ἀκάθαρτο πετρέλαιο νὰ τῆς ξεκάνουμε τώρα ποῦ εἶναι μικρές. Ἀλλοιῶτα, σάν μεγαλώσουν, τρέχα ὕστερα νὰ τῆς κυνηγᾷς.

— Μωρ' τί πετρέλαιο καὶ κουρουφέξαλα μᾶς τσαμπουνᾷς! φώναξε ὁ γέρο Πλατάνης, ἄνθρωπος θεοφοβούμενος, ὀνομαστός γιὰ τῆς μα-

«... Πρέπει νὰ πολεμήσουμε
τὸ κακὸ ποῦ μᾶς ἤρθε...»

κρυές μετάνοιες ποῦκανε ἔμπρὸς στὰ εἰκονίσματα. Φέρνουμε με-
θαύριο τὰ λείψανα τ' "Αἰ-Γιάννη τοῦ Καλυδίτη ἀπ' τὸ μοναστήρι
τοῦ "Αἰ-Βλάση καὶ τῆς στέλνουμε κατ' ἀνέμου.

— Καλὰ καὶ ἄγια εἶναι τὰ κόκκαλα τοῦ "Αἰ-Γιάννη, τοῦ εἶπα·

μὰ... σὰν πλιὸ καλλι-
τερο μοῦ φαίνεται τὸ πε-
τρέλαιο.

— Βέβαια! μὲ ἀποπήρε
μὲ θυμὸ ὁ γέρο Πλατά-
νης — ἔτσι εἰσθε σεῖς οἱ
γραμματιζόμενοι. Τετρα-
δοπαράσκευο δὲν κρατᾶ-
τε, στὴν ἐκκλησιά δὲν πα-
τεῖτε. Γιαυτό κ' ὁ Θεὸς μᾶς
στέλνει κατὰ διαβόλου!

Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω;
Εἶχε δίκιο. Εἶχε τὸ Θεὸ
μὲ τὸ μέρος του.

Ἡ ἡμέρες περνοῦσαν κ'
ἡ ἀκρίδα ὅλο ἐμεγάλωνε.
Ἐλυπόμουν, κοντὰ ἔς τὰ
"Αἰ-Γιάννη, ὅχι βέβαια
γιὰ νὰ σκοτώσουν τῆς ἀκρίδες, μὰ γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ἡ πλάνη τους.

Καὶ τότες, θέλοντας καὶ
μή, θὰ ἀναγκάζοντο νὰ
καταφύγουν καὶ στὸ πε-
τρέλαιο.

Τὸ μοναστήρι τοῦ "Αἰ-
Βλάση ἦταν σχεδὸν κα-
τάκορφα στὸ βουνὸ ὀκτῶ
ᾠρες μακριά. Ἐνα πρωτὶ
λοιπὸν ἐκαβάλλησα τὸ
μουλάρι μας καὶ ἀφοῦ
ἐπέρασα βουνά, λαγκά-
δια, δάση—ἔφτασα βρά-
δυ-βράδυ στὸ μοναστήρι.
Καμμιὰ δεκαριά καλο-
γέροι, καλοθερμεμένοι,
γέροι σὰν τὰ πεῦκα ποῦ
ἦσαν γύρω, ἐγλεντοῦσαν

«Ἐνα πρωτὶ ἐκαβάλλησα τὸ μουλάρι...»

δικά μου, καὶ τὰ κτήματα τῶν ἄλλων. Στὸ τέλος, σὰν εἶδα κι' ἀπό-
εἶδα, ἀποφάσισα νὰ φέρω τὰ λείψανα τοῦ "Αἰ-Γιάννη, ὅχι βέβαια
γιὰ νὰ σκοτώσουν τῆς ἀκρίδες, μὰ γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ἡ πλάνη τους.

— Μὰ γιατί θὰ βγοῦνε στὴ δημοπρασία
τὰ λείψανα; Εἶνε κατασχεμένα;

τὸν εὐμορφο ἐκεῖνο τόπο. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπέρασα τὴν νυχτιὰ μου καὶ
ἔμαθα πῶς τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ θὰ βγοῦν τὰ λείψανα τοῦ "Αἰ-
Γιάννη τοῦ Καλυδίτη στὴ δημοπρασία, καὶ ὁ καλὸς γέρος ποῦ θὰ τὰ
πάρῃ, τὴν Τρίτη — Τετράδῃ θάναί στο χωριὸ μας.

— Μὰ γιατί θά βγούνε στή δημοπρασία; ἐρώτησα· μήπως εἶναι κατασχεμένα;

— Ὅχι, μοῦ ἀπολογήθηκε ὁ ἡγούμενος· τὰ βγάζουμε δημοπρασία γιὰ ὄφελος τοῦ μοναστηριοῦ. Ὅποιος καλόγερος δώσῃ τὰ περισσότερα, παίρνει τὰ λείψανα ὅλο τὸ χρόνο γιὰ λογαριασμό του καὶ τὰ γυρίζει στὰ χωριά. Ὅσα βγάλλῃ, εἶνε δικό του κέρδος.

— Αἱ! καὶ βγαίνει τίποτε κέρδος ἀπ' αὐτά;

— Χμμ!.. κατὰ τὴν περίστασι. Ἄν εἶναι τυχερός καὶ πέσουν ἀρρώστειες στὸν τόπο ἢ ξερασίες, τότε κάνει χρυσές δουλειές. Τώρα μάλιστα ποὺ φάνηκε νέα ἀσθένεια στ' ἀμπέλια, ὁ περονόσπορος, τὰ κέρδη εἶναι περισσότερα, ἀλλὰ καὶ ὁ συναγωνισμός μεγαλειότερος!

— Καὶ δὲν μοῦ λές, ἅγιε πάτερ, εἶναι πολλὰ λείψανα ἐδῶ;

— Γιὰ τῆς μεγάλης ἀσθένειας, «Καὶ ἀγριοκαμπανιὲς ἐτάραξαν τὴ νεκρική ἡσυχία τοῦ χωριοῦ». γιὰ τὴν ἀνομβρία, γιὰ τῆς ἀκρίδης, γιὰ τὰ σκουλήκια εἶναι τὰ δυὸ κηριά τοῦ Ἀϊ-Γιάννη τοῦ Καλυδίτη — ἡ χάρις του μεθ' ἡμῶν — καὶ ἡ κάρα τοῦ ἁγίου Τρύφωνος — βοήθειά σας. Γιὰ τὸ μάτιασμα εἶναι τὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ ἁγίου Παχουμίου· γιὰ τὸ ἀμπόδεμα ἔχουμε τρίχες ἀπὸ τὰ γέ-
νεια τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ὁνουφρίου καὶ γιὰ τὰ κρασιά νὰ μὴ ξυνίξουν δυὸ χάντρες ἀπὸ τὸ κομπολόι τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παφνουτίου.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ ἀποχαιρέτησα τοὺς ἁγίους πατέρας, ἔδωκα 10 δραχμὰς καπάρο γιὰ τὰ ἅγια λείψανα καὶ ἐγύρισα στὸ χωριό. Τὴν Κυριακὴ ὁ παπᾶ Μελέτης, ὅταν ἐτελείωσε τὸ Εὐαγγέλιο, εἶπε γιὰ τὸ ταξίδι μου καὶ πῶς τὴν Τρίτῃ ἢ Τετράδῃ, ἅμα ἀκούσουν τὴν καμπάνα, νὰ τρέξουν ὅλη στὴν ἐκκλησίᾳ, γιὰτὶ θά γίνῃ ἡ λιτανεία. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ προθυ-

«Ἐμπρὸς ἐπήγαινε ὁ καλόγερος κι' ὁ παπᾶ Μελέτης μουρμουρίζοντας».

γιατὶ θά γίνῃ ἡ λιτανεία. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ προθυ-

μία μου αὐτὴ εὐχαρίστησε παρὰ πολὺ τὸ χωριό κι' ἂν ἦμουν πιὸ φιλόδοξος ἤμπορούσα νὰ γίνω καὶ πάρεδρος.

Τὴν Τετράδην τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀγριοκαμπανιὲς ἐτάραξαν τὴ νεκρικὴ ἡσυχία τοῦ χωριοῦ.

— Ἄγιε πάτερ, ἡ ἀκρίδα εἶνε πάλι στὴ θέσιν της, πὼς δὲν τὴν ἐξεπάτωσαν τὰ ἅγια λείψανα;

Ἰὰ καὶ ἀριστερὰ ἁγιασμό. Ἐπειτα ἔφερε γύρω καὶ τὸν ἀπαραίτητο δίσκο καὶ τὰ μονόφραγκα ἔπεφταν βροχή.

— Ἄγιε πάτερ, τοῦ εἶπα σὰν ἐφθάσαμε πάλι στὸ χωριό — σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ φύγῃς ἀπόψε, νὰ μείνῃς ἕως αὔριον τὸ πρωτὶ, ἵσως γίνῃ ἀνάγκη νὰ κάμῃς ἁγιασμό καὶ γιὰ τίποτε ἄλλο.

«Ὁ δίσκος ἐπέστρεψε βαρύτερος στὸν καλόγερο...»

εἶπα, ὅτι ἡ ἀκρίδα εἶνα πάλι στὴ θέσιν της. Πὼς δὲν τὴν ἐξεπάτωσαν τὰ λείψανα;

— Ἐχεις δίκαιον, τέκνον μου, μοῦ εἶπεν· ἀλλὰ ξεύρετε τί συμ-

ἔκρηξε ἡσυχία τοῦ χωριοῦ. Ἐκατάλαβα, πὼς εἶχεν ἀριθμεῖ ὁ καλόγερος μὲ τὰ ἅγια λείψανα. Ὅταν ἐφθασα στὴν ἐκκλησιά, ἦσαν ὅλοι ἐκεῖ μαζεμένοι οἱ χωριάτες σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις καὶ ἀμέσως ἐξεκινήσαμε γιὰ τὴ λιτανεία. Ἐμπρὸς ἐπήγαιεν ὁ καλόγερος καὶ ὁ παπᾶ Μελέτης μурμουρίζοντες καὶ ἀπ' ὀπίσω ξεσκουφωτοὶ ἀκολουθοῦσαμε καὶ ἡμεῖς. Ὅταν πλέον ἐφθάσαμε στὸν κάμπο τὸν κατὰμαυρον ἀπὸ τῆς ἀκρίδας, ὁ καλόγερος ἐδιόρθωσε τοὺς πιὸ δυνατοὺς ἐξορκισμοὺς καὶ ἐσκόρπισε δε-

Εἶχα τὸ σκοπὸ μου ἐγώ.

— Εὐχαρίστως, εὐχαρίστως, μοῦ εἶπε μωρισθεὶς φαίνεται καὶ ἄλλα μονόδραχμα.

Τὴν ἄλλην μέρα τὸ πρωτὶ, χωρὶς νὰ πάω στὸν κάμπο νὰ κυττάξω, ἦμουν βέβαιος πὼς οὔτε μιὰ ἀκρίδα δὲν θὰ ἐφύγῃ. Ἦταν τώρα ἡ δική μου σειρά νὰ χτυπήσω τὴν καμπάνα. Ἐτρεξα λοιπὸν στὴν ἐκκλησιά καὶ μὲ θυμὸ καὶ χαρὰ συγχρόνως ἄρχισα νὰ καμπανίζω. Στὴ στιγμὴ ὅλοι ἦσαν ἐκεῖ καὶ ὁ παπᾶ Μελέτης μὲ τὸν καλόγερο.

— Βλέπετε, ἄγιε πάτερ, τοῦ

θαίνει; Στο διπλανό χωριό είναι ο πάτερ Ἀρτέμης με τὴν κára τοῦ ἁγίου Τρύφωνος — βοήθειά σας — καὶ χθὲς ἐδιάβασε κι' ἐκεῖνος παράκλησι γιὰ τὴν ἀκριδα. Φαίνεται λοιπὸν πὼς ἡ δική σας ἀκριδα ἔφυγεν, ἀλλὰ ἦλθεν ἐδῶ ἡ ἀκριδα τοῦ ἄλλου χωριοῦ.

Ἄπειρες ἡ πονηρίες τῶν καλογήρων.

Τότε μιὰ σατανικὴ ἰδέα τοῦ πέρασεν ἀπὸ τὸ νοῦ. «Βρωμοκαλόγερε, εἶπα μέσα μου, δὲν θὰ τὸ φᾶς ἔτσι. Ἔννοια σου καὶ σὲ φτιάνω ἐγώ».

— Ἀκούσατε — εἶπα εἰς τοὺς χωριάτες — ὁ πάτερ Ἀρσένιος ἔχει δίκαιον. Πρέπει τὸ ἀπόγευμα νὰ κάμουμε καὶ ἄλλη λιτανεῖα καὶ νὰ φανοῦμε γενναιότεροι, νὰ τὰ χρυσώσουμε τὰ ἅγια λείψανα, καὶ τότε νὰ εἰσθε βέβαιοι πὼς οὔτε πόδι δὲν θὰ μείνῃ.

— Βέβαια, βέβαια — εἶπεν ὁ καλόγερος — ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου εἶναι μεγάλη.

Καὶ ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν ἐπανελήφθη ἡ λιτανεῖα καὶ ὁ δίσκος ἐπέστρεψε βαρύτερος στὸν καλόγερο. Ὅταν ἐγυρίσαμε στὸ χωριὸ ἐπλησίασα τὸν ἅγιον πατέρα καὶ τοῦ εἶπα:

— Πάτερ Ἀρσένιε, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ τιμήσῃς ἀπόψε καὶ τὸ φτωχικὸ μας. Ἡ χαρὰ μου θὰ εἶναι μεγάλη, ἂν μᾶς εὐλογήσῃς τὸ δεῖπνον.

— Πολὺ εὐχαρίστως, τέκνον μου.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπεμάκρυνα ἀπὸ τὸ σπίτι κάθε θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον, ἦλθα στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ Μελέτη καὶ παρέλαβα τὸν πάτερ Ἀρσένιον. Δυὸ κοτόπουλα στὸ φούρνο, τυρὶ φέτα καὶ ζεστὸ ψωμί ἦταν τὸ δεῖπνο μας.

Ἐπειδὴ δὲ στὸ σπίτι μας δὲν ἦτο κανεὶς μπεκρῆς, εὐρίσκετο

«— Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, πάτερ ἅγιε. Ἐβίβα!»

«Ἐξεκοῦμπωσα τὰ ῥάσα του κ' ἐπῆρα ἀπ' τὴ τσέπη του τὸ πορτοφόλι...»

κρασί και τεσσάρων και πέντε ἐτῶν. Ἀπ' αὐτό λοιπὸν ἔβαλα στὸ τραπέζι, ποῦ μὲ τὸ τρίτο ποτήρι πᾶρ' τον κάτω ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦτον, ἔστω καὶ καλόγερος.

— Εὐλόγησον, πάτερ!

— Φάγονται πένητες καὶ εὐφρανθήσονται.

Ἔκαμα κ' ἐγὼ τὸ σταυρό μου καὶ παρεκάλεσα τὸν Θεὸ νὰ μὲ συχωρέσῃ ποῦ ἔρωγα μὲ καλόγερο.

— Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, πάτερ ἅγιε! Ἐδίδα! Τοῦ εἶπα καὶ τοῦ ἔδωκα τὴν πρώτην δόσι.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι νέκταρ — εἶπε καὶ τὸ κατέλυσεν δλόκληρον.

— Τὸ φυλάω ἐπίτηδες, πάτερ, γιὰ τοὺς καλοὺς μουςαφिरαίους.

Καὶ τοῦ τὸ ξαναγέμισα.

Μὲ τὸ τρίτο ποτήρι τὰ μάτια τοῦ καλογέρου ἄρχισαν νὰ λάμπουν ἐπικινδύνως, ἡ γενειὰς του νὰ κυματίζῃ.

Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀποτελειώσω. Τοῦ ἔδωκα καὶ τὸ τέταρτο. Καὶ τότε κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τὸν ἀναστήκωσα μὲ κόπο καὶ κρατῶντας τον ἀπ' τῆς μασχάλης τὸν ὠδήγησα στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου βαρὺς ἐσωριάστηκε στὸ ἔτοι-

μο κρεβάτι. Σὲ λιγὰκι μέσα στὸ δωμάτιο ἀκούετο ἓνα γουργούρισμα ἀπὸ τὸ ροχαλητό του σὰν νὰ τραβοῦσαν ἀλυσίδες στὸ καράδι.

Τότε ἐπλησίασα μὲ θάρρος, ἐξεκούμπωσα τὸ βᾶσο του καὶ ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του καὶ ἐμέτρησα 286 δραχμές. Τόσο μᾶς ἐστοίχισαν ἡ δύο λιτανεῖες. Ἔβαλα τῆς δραχμῆς αὐταῖς στὴ δική μου τσέπη καὶ στὸ πορτοφόλι τοῦ καλογέρου τὴν ἐξῆς σημείωσι:

« Ἄγιε πάτερ Ἀρσένιε!

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τῇ βοήθειᾳ τῶν ἱερῶν μου λειψάνων καταστρέφετε τὰς ἀκρίδας, θεραπεύετε πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, μεταβάλλετε τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ παχύνεσθε διὰ τῶν ἰδικῶν μου κόπων. Μέχρι τοῦδε ὡς ἀντάλλαγμα τῶν τόσων ὑπηρεσιῶν μου μοὶ προσφέρετε ἀνουςίους φαλμψιδίας, σταγόνας τινὰς ἐλαίου, ἰσχνὰ τινὰ κηρία καὶ καπνοὺς λιθάνου. Ἐβαρύνθητι πλέον νὰ ζῶ εἰς τὴν ἔρημον τρεφόμενος μὲ ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον καὶ ἐνδυόμενος φόρεμα ἐκ τριχῶν καμήλου. Ἀπεφάσισα νὰ εἰσέλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅπου ὡς ἀκρὺς πολλὰ πράγματα ἀπρόσιτα εἰς τὸν και-

« Ὁ πάτερ Ἀρσένιος, μὲ σκυμμένο κεφάλι, ἔφυγε ντροπισσμένος ».

ρόν μας ἔγειναν προσιτώτατα καὶ συνήθη καὶ εἰς ὑμᾶς ἀκόμη τοὺς καλογῆρους. Πρὸς τοῦτο ὁμως ἀπαιτοῦνται ἀρκετὰ ἔξοδα διὰ τὴν εὐπρεπῆ παρουσίαν. Γνωρίζεις ὅτι ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις ἐκ παραστάσεως κωμωδίας ποσοστόν τι ἀποδίδεται εἰς τὸν συγγραφέα. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι τὰ ποσοστὰ ἐκ τῶν κωμωδιῶν, τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε εἰς βάρος μου παρεστήσατε, δὲν θὰ εἶναι κατώτερα τῶν 286 δραχμῶν, τὰς ὁποίας σήμερον διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς λαμβάνω. Πᾶσα διαμαρτύρησις ἐκ μέρους σου εἶναι περιττή, διότι ἐννοῶ νὰ ἐξασκῇς τὰ δικαιώματά μου. Ἐὰν δὲ παρ' ἐλπίδα καταφύγῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀπὸ σήμερον αἶρω τὴν θαυματουργὸν δύναμιν ἀπὸ τῶν λειψάνων μου καὶ παραχωρῶ ταύτην εἰς τὴν κάραν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

Ἐν Παραδείσῳ τῇ 12 Μαΐου 1908

† Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης.»

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ πάτερ Ἀρσένιος μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ ντροπιασμένος μ' ἀποχαίρετ' ἔτρεξε. Τοῦ ἐφίλησα τὸ χέρι καὶ ἐπῆγε στὸ καλὸ. Μὲ τῆς 286 ἐκείνες δραχμῆς ἀγοράσαμε ἀκάθαρτο πετρέλαιο καὶ ἔτσι ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης ἔκαμε τὸ θαῦμά του.

Ἀπὸ τῆς ἀκρίδες δὲν ἔμεινεν οὔτε φτερό.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ⓛ) πάλα Πυγμαλίων, γνωστός σὴν οἰκουμένην,
ἠγάπησε γυναῖκα εἰς πέτραν οὐαλισμένην,
καὶ τόσον ἐρωτεύθη, ὅπου τὴν παρεκάλει
νὰ ζωντανέψῃ μ' ὅλα τὰ πειρινά της κάλλη,
ὥς ποῦ ζωὴ γεμάτη κ' ἦ πέτρα ἐσηκώθη,
κ' ἐκεῖνος ἐξουράθη καὶ τὴν ἐστεφανώθη.

Κ' ἐζήλευε μαζί της σὰν ἄγριος Ὁθέλλιος,
ἀλλ' ὁμως ὁ ἐρίφης τὴν ἔπαθε στὸ τέλος
καὶ εἶπε τότε μόνος: «Καλὰ κ' ἐγὼ νὰ πάθω,
καὶ πρέπει ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς νὰ μάθω,
πὼς ἂν μὲ κάθε ξύλο μπορεῖ νὰ γίνῃ Γιάννης,
μὰ κι' ὅποια πέτρα κόψῃς καὶ μιὰ γυναῖκα κάνεις».

Γ. ΣΟΥΡΗΣ